

Thema: 'Advent: zoeken naar de goede weg...'

Schriftgedeelte: Vooraf het verhaal van Tamar uit Genesis 38: 1 - 30

Romeinen 12: 9 - 21 en Matth. 13: 24 - 32.

Gesprek vooraf

Eerste advent: het verhaal van Tamar

Ik stel me voor, dat ik blader in het fotoalbum van Jozef, om eens na te gaan hoe het zit met zijn familiegeschiedenis. Jozef heeft een heel lang geslachtsregister en ik ben benieuwd naar wie de voorouders zijn van het kind, dat geboren gaat worden.

Wie vindt God de moeite waard om een plek te hebben in de stamboom van Jezus?

Wat mij opvalt bij al die foto's in dit album is, dat er tussen al die mannen met stoere verhalen ook een paar vrouwen te zien zijn. Dat moeten wel bijzondere vrouwen zijn.

Hier heb ik bijvoorbeeld een plaatje van Tamar.

Wie was dat ook maar weer?

Tamar is getrouwd met een zoon van Juda (één van de zonen van Jacob). Het verhaal gaat, dat haar man sterft en dat het de gewoonte is in die tijd, dat een broer van haar man haar tot vrouw neemt en ervoor zorgt, dat er toch nageslacht komt voor haar. Kinderen, die dan de naam krijgen van haar gestorven man. Die broer wil dat niet, en overlijdt een tijdje later. Juda heeft drie zonen en is bang, dat ook zijn derde zoon zal overlijden, en hij stuurt Tamar terug naar haar huis. Tamar blijft echter zitten met de gedachte 'afpraak is afspraak': ik heb recht op kinderen van de familie van Juda. Als ze hoort dat Juda, na de dood van zijn vrouw in de buurt komt, verkleedt ze zich als prostitué aan de kant van de weg. En ja, zo is het gekomen.... Ze raakt in verwachting van Juda, haar schoonvader, zonder dat die dat zelf weet. Juda wordt heel boos, als hij hoort dat de weduwe van zijn zoon in verwachting is, maar hij moet erkennen, dat hij de schuldige is, nadat Tamar hem zijn eigen ring en staf heeft laten zien.

Ze krijgt een tweeling en één van hen (Perez) zorgt weer voor nageslacht in het geslachtsregister van Jezus.

Wat een verhaal! Het is te vinden in Genesis 38: 1 - 30

Waarom zou Tamar in de stamboom van Jezus terecht gekomen zijn?

Ik denk, dat God wil laten zien, dat in Zijn geschiedenis plaats is voor mensen, die met hart en ziel zich inzetten voor het voortbestaan van leven en voor het nakomen van de afspraken, die daarover gemaakt zijn! En dat die inzet eerder bij vrouwen dan bij mannen te vinden is.

Met trots laat ik de foto van Tamar zien!

Overdenking

Ik zie een plaatje: het uitrollen van de rode loper voor koninklijk bezoek. Nog even met de bezem er overheen voor het verwijderen van de laatste stof- en vuildeeltjes. Het moet er piekfijn uitzien, geen smetje te vinden. Dat geldt ook voor iedereen die er bij betrokken is. Een plaatje, dat past bij koninklijk bezoek, zoals we dat de laatste tijd op de tv konden zien. Een plaatje, dat ook past bij de route naar een belangrijk feest of een belangrijke gebeurtenis.

Ik zie het ook als plaatje voor advent, de voorbereiding op het feest van de geboorte van Jezus de Messias.

Een plaatje, dat misschien ook wel past bij de route naar de ontmoeting met God, hier of later. Zorgen dat je leven er goed uitziet. Nog even kijken, of er nog wat verwijderd moet

worden. Er mogen geen storende dingen zijn, die het feest van de ontmoeting in de weg staan.

En dan opeens...!

De ontdekking, dat er ergens iets niet goed zit. Iets dat op het laatste moment fout loopt, of dat je vergeten bent. Een vlek, die niet uit de looper wil, bedenk maar wat.... Of een foto van iemand van je voorgeslacht, die je er eigenlijk niet bij wil hebben, en die je er wel uit zou willen scheuren...!

Het zit in de weg en kan alles verstoren! Het haalt de hoge verwachting naar beneden.

Of anders gezegd: het feest raakt buiten beeld.

Alle aandacht gaat naar de storing. En meestal stellen we ons de volgende vragen:

Eerste vraag: *'hoe kan het?'*

Tweede vraag: *'wie is de schuldige?'*

Derde vraag: *'is er nog wat aan te doen?'*

Voordat je het weet, ben je alleen nog maar bezig met de storing: de rode looper, het fotoalbum (cq de stamboom) van Jozef, je leven en dat wat daarin niet is goed gegaan.

Je blijft erin steken en dat waar het uiteindelijk om gaat, is niet meer in beeld.

Neem het voorbeeld van een spel: bij een fout, of een overtreding gaat vaak alle aandacht naar de overtreding en is het spel zelf buiten beeld.

Dat kun je ook toepassen op het geloven!

Wanneer je het gevoel hebt dat je iets verkeerd gedaan hebt, blijf je daar vaak in steken en raakt het 'spel' van geloven zelf buiten beeld.

Hoe vinden we de goede weg om goed om te gaan met storingen?

Op het eerste gezicht komt het Bijbelse antwoord van 'de liefde' naar boven.

'De liefde bedekt alles' (1 Cor 13), een tekst die we bijna allemaal bij ons huwelijk hebben meegekregen.

Dan is het kwaad niet meer in beeld, maar wordt het bedekt onder de mantel der liefde.

Ik ben vast niet de enige die ontdekt heeft, dat dat zo niet werkt.

Denk aan de softe aanpak van de jaren 60: het kwaad vergoelijken, uitleggen en daarmee de dader verontschuldigen. Het doet iets met de waardigheid van de betrokkene. Hijzelf wordt 'ingepakt', slachtoffer en een beetje zielig. Hij kan het ook niet helpen....

Zo is ook vaak op een verkeerde manier dit gedeelte van Romeinen 12 gelezen: moralistisch en toegepast op hoe je moet handelen, terwijl het er eigenlijk om gaat dat er doorheen moet kijken om iets meer te zien van waar het eigenlijk om gaat: de ander zelf in beeld te houden!

Het gaat bij er de (Bijbelse) liefde niet om om iets met het kwaad te doen, maar met de mens en zijn relatie. De waardigheid is in het geding.

Het gedrag wordt serieus genomen, kwaad blijft kwaad, maar dat hoeft niet ten koste te gaan van de menselijke waardigheid. Die blijft in beeld.

Bij het oordeel, of bij het vergoelijken wordt iets met de waardigheid van de ander gedaan.

Overwin het kwade met het goede (cq de liefde) heeft niets te maken met strijd en/of argumenten, maar nodigt uit om op een hoger niveau te kijken waar het ook maar weer om gaat.

Het (weer) in beeld brengen van het spel, de persoon, de relatie, het leven. Het spel van die liefde, die de ander ziet en in de ogen blijft kijken. Die de ander uitnodigt om (weer) vol eigen waarde (en niet als een gunst!) mee te doen in dat spel van 'samen'

De gelijkenis van het onkruid in de akker laat beeldend zien, wat er aan de hand is en waar het uiteindelijk om gaat.

'Goed' en 'kwaad' als iets dat met elkaar verbonden is, en niet zomaar uitelkaar te halen valt. Mensen, die gefixeerd zijn op het kwade en de schuldvraag. Ik kom ze tegen, die in hun leven haast meer met de duivel bezig zijn dan met God. Daarmee is het 'spel van het leven' buiten beeld. Als antwoord wijst Jezus op de oogst, het doel van de akker. Zorg voor water, als beeld voor de liefde, Dan wordt alles vanzelf zichtbaar. Zowel het onkruid als de goede vruchten.

Wat is de goede weg?

Dat is niet de weg van de goede dingen, die je doet. Al dan niet bewust op zoek naar een beloning. Het gaat erom 'goed op weg' te zijn. Met jezelf, zoals je bent in de richting van de oogst.

Bij de akker gaat het om de richting van de vruchten

Bij het leven gaat het om het tot je recht en waarde komen. Daarbij doet alles mee. Al de keuzes, die je in het verleden la dan niet goed of fout gemaakt hebt.

Het gaat om de voeding door de liefde.

Dan komt vanzelf, uiteindelijk aan het licht waar het om gaat.

Dan nog even weer terug naar Tamar en haar betekenis als voormoeder van Jezus.

Mattheus laat zien in het opnemen van Tamar in de voorgeschiedenis (cq de stamboom) van Jozef, hoe Gods weg van liefde op zoek is naar de waardigheid van de mens, dwars door alle keuzes van het leven heen. De stamboom van Jozef, zoals die in Mattheus staat is niet biologisch, vergelijk Matth. 1 met Lukas 3, en heeft dus wel te maken met de betekenis, die gegeven wordt aan de personen, die erin opgenomen zijn. Zeker, wanneer het gaat om de vrouwen die genomen worden. Dat was absoluut ongebruikelijk en dus heel bijzonder! Het verhaal van Tamar, waarin de angst van Juda (bedreiging voor zijn nageslacht in het weggeven van zijn derde zoon aan Tamar) staat tegenover het vertrouwen van Tamar in het leven en in de toekomst van de naam van Juda. Er komt nageslacht van Juda, inclusief de menselijke route... De aandacht gaat naar de voortgang van het leven zelf en niet naar de gebrokenheid van het bestaan.

Dat wordt uiteindelijk zichtbaar in de persoon en het verhaal van Jezus.

En in het aanreiken van het stukje gebroken brood en het slokje wijn, als teken van zijn verbroken leven, dat weer als teken staat voor de gebrokenheid van de wereld, en van ons leven.

Hij deelt met ons zijn leven, inclusief alle stringen onderweg.

In dat delen vinden we de goede weg, door op een goede manier op weg te gaan...

Naar het kerstgebeuren, misschien wel via Goede Vrijdag en Pasen.

Amen.